

Het is wat het is

'Het is wat het is', zei ze. Meer niet, daar moest hij het maar mee doen. Ze zei het zonder een spoor van emotie, haar gezicht stond strak en haar ogen ontweken de zijne. Het was helemaal niet wat het was. Maarten zocht houvast, houvast aan dingen in de kamer, zijn stoel, de leuning, hij voelde hoe hij met een enorme kracht in zijn zitting werd geduwd, en daar doorheen, door de vloer, door de grond, hij gleed weg in een trechter, een zwarte, kilometers grote trechter, met daar helemaal onderaan een opening, een kleine ronde opening waar hij nooit doorheen ging passen, dat wist hij wel zeker, hij was te dik, altijd al geweest en dit was zijn lot, zijn noodlot.

'Maarten', zei ze, 'ik ga'.

Hij klemde zijn handen om de leuning, wilde overeind komen maar zijn benen weigerden dienst.

'Maar lieverd, wacht, wacht nog even'.

Ze stond een moment stil met haar sleutels in de ene hand in de rolkoffer in de andere. De gele rolkoffer die ze gekocht hadden in Malaga waar hun eigen koffer niet was aangekomen en ze van de reisverzekering een budget hadden gekregen voor de noodzakelijke kleding en benodigdheden. Els kocht een zomerjurk, een veel te dure zomerjurk die ze nog steeds wel eens droeg, hij zelf een Hawaï shirt waar hij al lang al niet meer inpaste. En dus die gele koffer waarvan Els had gezegd dat het meteen een mooi nieuw begin was, zoals altijd zag ze ongeluk en ongemak als een kans, een mogelijkheid. Hij vroeg zich nu af of ze toen al een nieuw leven was begonnen, zonder hem. Wel met hem maar dus tegelijkertijd zonder hem.

Hij had altijd al het gevoel gehad dat ze hors categorie voor hem was, al vanaf het allereerste moment dat ze elkaar hadden ontmoet, of eigenlijk letterlijk tegen elkaar aan waren gebotst op het feest van Joost en Marieke. Zijn onhandigheid had haar toen vertederd, toen nog wel. Trots was hij toch ook wel geweest, op haar, met haar, toen ze eenmaal samen waren, trots op zijn verovering, ook al vertelde ze altijd dat hij haar niet had versierd maar omver had proberen te kegelen. Het is wat het is. Ze hadden het toch goed gehad samen? Zijn werk, ja zijn werk had nooit haar goedkeuring weg kunnen dragen, het nam hem teveel in beslag, waar zit je met je hoofd, wanneer zet je die computer eens uit, maar dat waren toch normale schermutselingen in welk huwelijk dan ook? En ze had altijd haar eigen leven gehad, naast hun gezamenlijke, met haar vriendinnen van het dispuut. Dat had hij gerespecteerd, toch? Of waren die uitstapjes zonder hem al een eerste splijtzwam geweest, of erger, was ze helemaal niet met die vriendinnen op pad gegaan? Hij begon het koud te krijgen, een kou die vanuit zijn achterhoofd naar beneden langs zijn nek verder zijn lijf invloede, als regenwater, ijskoud regenwater.